

καμώματα

καμώματα, τα, ουσ. [πλ. του ουσ. κάμωμα <καμώνω]. **1.** ακκισμοί, πείσματα, νάζια, ιδίως από γυναίκα, για να προκαλέσει κάποιον άντρα. (Λαϊκό τραγούδι: Δημητρούλα, Δημητρούλα, άσε **τα καμώματα**, γλέντα το ντουνιά, τώρα που 'σαι νια, όμορφη Θεσσαλονικιά). **2.** ενοχλητική, παράξενη ή επιτηδευμένη συμπεριφορά, που έχει ως σκοπό να προκαλέσει την προσοχή ή την περιέργεια των άλλων: «ξαφνικά άρχισε να κάνει κάτι παράξενα καμώματα κι όλοι άρχισαν να τον σχολιάζουν». **3.** (ειρωνικά) πράξεις αξιοκατάκριτες, οι αταξίες: «έλα τώρα να σου πω για τα καμώματα του γιου σου». Συνών. κατορθώματα (3).

- της νύχτας τα καμώματα τα βλέπει η μέρα και γελά, βλ. λ. [νύχτα](#).

- τι καμώματα είν' αυτά; έκφραση αγανάκτησης, δυσφορίας ή δυσαρέσκειας για τις άστοχες ενέργειες ή την κακή συμπεριφορά κάποιου που μας ενοχλεί, που μας προβληματίζει: «επιτέλους, αποφάσισε, ναι ή όχι. Τι καμώματα είν' αυτά μια ναι και μια όχι;». (Δημοτικό τραγούδι: -Δεν την παίρνω. -Θα την πάρεις. -Άλλα λόγια λέτε, ρε παιδιά. **Τι καμώματα είν' ετούτα** με το ζόρι παντρειά!). Πολλές φορές, η φρ. κλείνει με το δεν ντρέπεσαι λιγάκι; Συνών. τι πράγματα είν' αυτά;

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας